

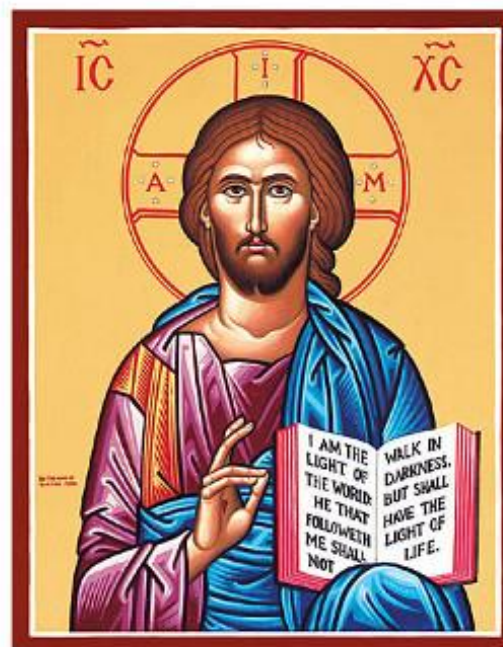
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**ПРОСТИЙ ШЛЯХ ДО
СПАСІННЯ**
**П'ята Неділя після
П'ятидесятниці**

**A SIMPLE WAY OF
SALVATION**
**Fifth Sunday after
Pentecost**

**UNE MANIÈRE SIMPLE DU
SALUT**
**Cinquième Dimanche après
la Pentecôte**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

П'ята Неділя після П'ятидесятниці

Слова Святого Павла про спасіння в сьогоднішньому Апостолі (Рим. 10:1-10) дуже нас заохочують: «[К]оли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся». У цих словах така впевненість! Вимога – проста, а простий також благословенний вислід її виконання.

Християни твердо дотримуються цього запевнення з самих давніх часів. Ось чому, наприклад, вони вирішили померти, а не визнати: «Кесар - господь», як вимагала від своїх громадян римська влада. Інші, мабуть, могли були б це зробити, можливо, тримаючись особистої, невисловленої відмовки, що таке, необхідне для римської влади, визнання віри в Кесаря – просто безумний бюрократизм, який треба швидше виконати, щоб далі спокійно займатися своїм нормальним життям. Для них у цьому не було, як кажуть: "Нічого страшного". Але для Християн ця справа було дуже вагомою. Вони просто не могли піддатися цій вимозі. Вони ж не могли

визнати двох панів. Слова мають значіння! А так само й лояльність. Вони визнавали за Господа лише Одного, тому що лише Один Ним є - Той, Хто воскрес із мертвих!

Подавши цю вимогу вірності Христу, Апостол Павло каже далі, що спасіння людини не треба розглядати як щось неймовірно важке до досягнення. Єретики, такі, як ґностики, які були активними в часи Апостолів, навчали що спасіння, або, на їх думку, краще – «просвічення», справа доступна лише деяким обранцям, які старанно вивчали езотеричні знання і дисципліни, що викладали певні вчителі. Християни зовсім не так підходять до цього питання. Спасіння залежить від визнання і віри, а не від запам'ятовування складних формул і формулювань, ні від незвичайних дисциплін.

Насправді шлях спасіння у Христі - настільки простий, що навіть люди з низьким рівнем освіти і незначними засобами можуть сповідувати й вірити - і поширювати звістку про спасіння у Господі по всьому світі. Саме те й чинили вони. Зауважмо, що переважна більшість людей, які пішли за Христом з самого початку були простими пастухами й рибалками. Це ж вони перші ввірували й визнавали - і здобули світ для Євангелії.

Якщо це дійсно так просто, хтось скаже, то чому не весь світ увірував? Ми, Християни, частково винні. Ми занадто ліниві, щоб виконувати своє завдання сповідувати Христа перед іншими. Можливо, ми боїмося, що будемо відкинені а то й зазнаємо переслідування. Про те, віра є справа універсальна. Кожен у щось вірить. Віра Православна Християнська добре тримає свій ґрунт серед світових релігій та філософій. Коли ми стараємось її розуміти і *нею жити*, то ми знаходимо, що це в нас саме дорогоцінний скарб. Це скарб, який зростаємо чим більше ми його розділяємо з іншим. Давайте, будемо старанними й послідовними: визнаваймо і вірьмо!

**A SIMPLE WAY OF
SALVATION**
*Fifth Sunday after
Pentecost*

St. Paul's words concerning salvation in today's Epistle (Romans 10:1-10) are most assuring: "[I]f you confess with your mouth the Lord Jesus and believe in your heart that God has raised Him from the dead, you will be saved". There is such certainty in

**UNE MANIÈRE SIMPLE DU
SALUT**
*Cinquième Dimanche
après la Pentecôte*

Les paroles de Saint Paul concernant le salut dans Épître d'aujourd'hui (Romains 10:1-10) sont très assurant: «Si tu confesses de ta bouche le Seigneur Jésus, et si tu crois dans ton cœur que Dieu l'a ressuscité des morts, tu seras sauvé.» Il ya une telle certitude dans ces mots! Les demandes sont très claires et le

these words! The demands are very clear and the blessed result of meeting these demands is equally so.

Christians have held firmly to this assurance from earliest times. This was why, for example, they chose to die rather than proclaim: "Caesar is lord", as Roman authorities required of them. Others could do it, perhaps holding on to the mental reservation that this profession of faith in Caesar which Roman authorities required was mere bureaucratic nonsense, which was best got over with as quickly as possible, so that one could get on with one's life. For them, it was, to use a colloquial expression, "no big deal". But for Christians such a matter was very big deal indeed. They simply could not do it. They could not confess two Lords. Words meant something. So did loyalty. One confessed only one Lord because one believed in only One – One Who had been raised from the dead!

Having required this loyalty to Christ, St. Paul shows us that salvation of humans ought not to be seen as something impossibly difficult to attain. Heretics, such as the Gnostics who were active in the time of the Apostles, made salvation, or, as they preferred to call it, "enlightenment", a matter available only to the elite few who would be diligent in their study of the esoteric knowledge and disciplines taught by certain teachers. This was not how Christians viewed the matter. Salvation depended upon one's confessing and believing, not upon the

résultat béni de répondre à ces demandes est tout autant.

Les chrétiens ont tenu fermement à cette assurance depuis les premiers temps. C'est pourquoi, par exemple, ils ont choisi de mourir plutôt que de proclamer: «César est Seigneur», que les autorités romaines exigeaient d'eux. D'autres pourraient le faire, peut-être en tenant à la restriction mentale que cette profession de foi à César, ce qui autorités romaines requissent, est une simple absurdité bureaucratique, qu'on doit accomplir aussi rapidement que possible, de sorte que l'on pourrait passer à sa vie normale. Pour eux, il était, pour utiliser une expression familière, «pas grand-chose». Mais pour les chrétiens une telle affaire était, en effet, très grave. Tout simplement, ils ne pouvaient pas le faire. Ils ne pouvaient pas admettre deux Seigneurs. Les mots signifiaient quelque chose. Ainsi la loyauté. On avoue qu'Un seul Seigneur, car on croyait que dans Un seul - Celui Qui avait été ressuscité d'entre les morts!

Après avoir exigé cette fidélité au Christ, Saint Paul nous montre que le salut de l'homme ne doit pas être vu comme quelque chose incroyablement difficile à atteindre. Les hérétiques, comme les gnostiques qui étaient actifs dans le temps des Apôtres, ont fait le salut (ou «l'illumination» comme ils préféraient l'appeler) une matière accessible uniquement à la petite élite qui serait diligente dans leurs études sur les connaissances et les disciplines ésotériques offertes par certains enseignants. Ce n'était pas la façon dont les chrétiens considéraient la question. Le salut dépendait de confesser et croire et non pas sur la

memorization of complicated formulas and formulations, nor upon unusual disciplines.

In fact the way of salvation in Christ was so simple that even people with little education and few means could confess and believe – and spread the news of salvation in the Lord throughout the world. That was just what they did. Note that the vast majority of people who followed Christ from the very beginning were simple shepherds and fishermen. These were the ones who believed and confessed and who won the world to the Gospel.

If it is indeed so simple, you might ask, then why does not the whole world believe? We, Christians, are partly to blame. We are too lazy to do our work of confessing Christ before others. Perhaps we are afraid of being rejected and, perhaps, persecuted. Yet faith is a universal matter. People believe in all sorts of things. The Orthodox Christian faith holds up very well among world religions and philosophies. As we begin to understand and *live it*, we find that it is a most precious treasure. This treasure is one which grows the more it is shared. Let us be diligent and consistent: let us confess and believe.

mémorisation des formules et des formulations compliquées ni à des disciplines inhabituelles.

En fait, la voie du salut dans le Christ était tellement simple que même les personnes peu scolarisées et peu de moyens pourraient se confesser et croire - et diffuser les nouvelles du salut dans le Seigneur à travers le monde. C'était juste ce qu'ils ont fait. À noter que la grande majorité des personnes qui ont suivi le Christ dès le début étaient de simples bergers et pêcheurs. Ce sont ceux qui ont cru et confessé et qui ont gagné le monde pour l'Évangile.

S'il est en effet si simple, me direz-vous, alors pourquoi le monde entier ne croit pas? Nous, les chrétiens, sommes en partie responsables. Nous sommes trop paresseux pour faire notre travail de confesser le Christ devant les hommes. Peut-être aussi que nous avons peur d'être rejetés et, peut-être, persécutés. Pourtant, la foi est une question universelle. Les gens croient en toutes sortes de choses. La foi chrétienne orthodoxe peut tenir sa validité très bien entre les religions et philosophies du monde. Quand nous commençons la comprendre et la vivre, nous constatons que c'est un trésor très précieux. Ce trésor est celui qui croît le plus qu'elle est partagée. Soyons diligents et consistants : confessons et croyons.